

JAUSMŲ KLASIKA
istorinis meilės romanas

Kat MARTIN

perlu
PASLAPTIS
..... II .....

*Peršto
ikaite*

svajonių knygos

Kat
MARTIN

*Keršto
ikaite*

perla
PASLAPTIS

Antrasis romanas

Vilnius
2018

Skiriu savo šeimai ir visiems
draugams.

Gyvenkite ilgai ir laimingai.

Londonas, 1805 m.

Pasimatymo laikas nenumaldomai artėjo.

Iš jaudulio besidaužančia širdimi ir drebančiomis rankomis Greisė įėjo į savo miegamąjį ir tyliai uždarė duris. Iš svetainės pirmame aukšte sklido kvarteto atliekama muzika. Vyko pokylis, nemenką sumelę kainavęs šventinis renginys: motina jau nebe pirmą kartą bando ja atsikratyti ir įpiršti kuriam nors senstelėjusiam aristokratui. Greisė ilgokai pabuvo su visais, prisivertė su motinos svečiais leisti į nuobodžius pokalbius, galiausiai apsimetė, kad skauda galvą, ir atsiprašiusi pasišalino į savo kambarį. Ji turėjo atlikti skubų reikalą.

Lauke šaltas žiemos vėjas talžė į palangę nuogas medžio šakas. Greisė nusitraukė ilgas baltas pirštines. Delnai buvo sudrėkę. Abejonė it gyvatė susirangė paširdžiuose, tačiau Greisė buvo apsisprendusi ir neketino trauktis.

Greitu žingsniu eidama prie skambučio virvelės ji nuspypyrė minkštos odos kurpaites, o išsikvietusi kambarinę pakėlė rankas prie deimantų ir perlų vėrinio ant kaklo. Pirštų galais pajuto glotnius perlus ir briaunotus deimantus tarp jų.

Vėrinys buvo jos geriausios draugės Viktorijos Iston, grafienės Brant, dovana, ir Greisė labai brangino šį vienintelį tikrai vertingą savo papuošalą.

– Kvietėte mane, panele?

Fibė Blum, Greisės kambarinė, buvo mažumėlę tuščiagalvė,

tačiau geraširdė. Ji pirmiausia įkišo tamsiaplaukę galvą pro durų tarpą, paskui įėjo vidun.

– Gal padėtum man persirengti, Fibe?

– Žinoma, panele.

Neprireikė daug laiko išsinerti iš vakarinių apdarų. Greisė apsilvilo dygsniuotą chalata ir nervingai nusišypsojusi atleido kambarinę visam vakarui. Iš apačios sklido muzika. Greisė mintyse sukalbėjo maldele, kad spėtų sutvarkyti reikalą ir grįžti namo, kol niekas jos nepasigedo.

Vos tik Fibė išėjo iš kambario ir uždarė duris, Greisė nusiųdė į šalį chalata ir paskubomis apsilvilo paprastą pilkos vilnos suknelę. Tada užgesino žibalines lempas – viena stovėjo ant tualetinio staliuko, o kita ant stalelio prie lovos, ir miegamąjį apgaubė tamsa. Pakišusi pagalves po apklotu, kad atrodytų, jog ji guli lovoje, jeigu kartais motina sugalvotų patikrinti, Greisė pasičiupo apsiaustą ir užsisiautė ant pečių.

Pakeliui prie durų ji prigriebė rankinę, sunkią nuo pinigų, kuriuos buvo gavusi iš protetės Matildos Krenšou, baronienės Hamfri; rankinėje buvo ir bilietas kelionei laivu į šiaurę savaitės pabaigoje.

Užsimaukšlinusi ant kaštoninių plaukų apsiausto gobtuvą Greisė iškišo galvą pro duris pasižiūrėti, ar koridoriuje nieko nėra, tada nutykinio iki tarnų laiptų ir pro užpakalines duris spruko į sodą.

Įsitempusi, neramiai besidaužančia širdimi Greisė nusigavo iki Upokšnio gatvės, susistabdė samdomąją karietą ir užsiropšė ant keleivio sėdynės.

– Malonėkite nuvežti iki „Kiškio ir lapės“ užiegos namų, – paprašė ji vežiko, vildamasi, kad jos balsas nelabai dreba.

– Jie Kovent Gardene, tiesa, panele?

– Taip.

Greisei buvo pasakyta, jog tai nedidukė, nuošalioje vietoje įsikūrusi smuklė, parinkta vyriškio, kurio paslaugomis ji ketino pasinaudoti. Jo vardą Greisė už kelis soverenus sužinojo iš savo vežiko, tačiau jam neatskleidė reikalo esmės.

Atrodė, kad jie niekada nepasieks kelionės tikslo: karieta vinguriavo tamsiomis Londono gatvėmis, mediniai jos ratai dardėjo per grindinio akmenis, kaukšėjo arklių kanopos, bet pagaliau pasirodė spalvinga „Kiškio ir lapės“ užteigęs namų iškaba.

– Norėčiau, kad palauktumėte, – paprašė Greisė, kai karieta sustojo prie pastato, ir išspraudė vežikui į delną keletą pinigėlių. – Aš neužtruksiu.

Vežikas, žilstelėjęs senis, kurio veido bruožų nebuvo matyti per vešlią smarkiai pražilusią barzdą, linktelėjo galvą.

– Neužtrukite.

Melsdamasi, kad sugrįžusi rastų karietą laukiančią, Greisė dar žemiau užsismaukė ant veido apsiausto gobtuvą, tada, kaip buvo liepta, apėjo užteigą iš kitos pusės ir, atvėrusi girgždančias duris, įžengė į blausiai apšviestą alaus barą. Prirūkyta patalpa buvo žemomis lubomis su drožinėtomis sijomis ir apstatyta subraižytais mediniais stalais. Pajuodusiame, iš akmenų sumūrytame židinyje liepsnojo pliauskos, netoli jo stalą buvo užėmęs būrelis rūsčios išvaizdos vyrų. Prie kito stalo salės gilumoje sėdėjo aukštas stambus vyras, jis vilkėjo paltą ir buvo užsimaukšlinęs skrybėlę. Greisei įėjus, vyriškis pakilo ir pamojo jai ranka priėti.

Greisė sunkiai nurijo seiles, giliai atsikvėpė kaupdama drąsą, nekreipdama dėmesio į smalsius smuklės lankytojų žvilgsnius priėjo prie vienišo vyriškio ir atsistojo ant jo pasiūlytos kėdės aukštu atlošu.

– Ar atvežėte pinigus? – be užuolankų paklausė jis.

– Ar tikrai galėsite atlikti darbą? – lygiai taip pat tiesmukai pasiteiravo Greisė.

Vyriškis pasitempė, tarsi ji būtų jį įžeidusi.

– Džeko Mudžio garbės žodis, galite manimi pasitikėti. Jūs gausite tai, už ką sumokėsite.

Greisė drebančiomis rankomis išsitraukė iš rankinės kapšėlį ir padavė vyriškiui, pasivadinusiam Džeku Mudžiu. Šis išbėrė ant delno auksines ginėjas ir siaurų jo lūpų kampučius suvirpino niūrus šypsny.

– Čia tiek, kiek užsiprašėte, – pareiškė Greisė, stengdamasi nepaisyti nuo kito stalo sklindančių nešvankių juokų ir arkliesko žvengimo: laimė, tiems vyrams labiau rūpėjo alus ir sveikatingos užkeigos tarnaitės, kurios, regis, buvo nieko prieš juos palinksminti. Nuo riebios avienos kvapo Greisei sukilo šleikštulys. Ji dar niekada nebuvo papuolusi į tokią aplinką. Ir maldėsi, kad daugiau nepapultų.

Džekas Mudis suskaičiavo pinigus ir subėrė atgal į kapšėlį.

– Kaip ir sakėte, čia tiek, kiek užsiprašiau. – Vyras pakilo ant kojų, skrybėlės kraštas metė šešėlį jam ant veido. – Aš jau turiu planą. Daviau žodį ir greitai šį reikalą sutvarkysiu. Iki ryto tas vyras dings iš Londono.

– Dėkoju.

Džekas pakilnojo kapšėlį ir monetas sužvangėjo.

– Man pakanka ir tokios padėkos. – Jis mostelėjo galva į duris. – Verčiau jau eikite. Kuo ilgiau čia užtruksite, tuo daugiau galimybių papulti į bėdą.

Greisė jam nieko neatsakė, tik atsistojo ir atsargiai dirstelėjo į duris.

– Ir laikykite liežuvį už dantų, mergaite. Tie, kurie per daug kalba, ilgai negyvena.

Greisę nukrėtė šiurpas. Ji niekada niekam neprasitars apie

Džeką Mudį. Galvos linktelėjimu patvirtinusi, kad suprato, Greisė tvirčiau susisiautė apsiaustą ir tylėdama išėjo pro užpakalines duris.

Gatvelėje buvo tamsu, dvokė sugedusia žuvimi. Po aulinių Greisės batų padais žlegsėjo purvas. Pasikėlusį sijoną ir apsiaustą, kad neišsipurvintų, ji nuskubėjo per tamsą, baugiai dairydama, ar negresia pavojus. Pasiekusi užžeigos namų priekinę pusę Greisė išvydo samdomosios karietos su senuoju vežiku ant pasostės apybraižas ir lengviau atsiduso.

Kelionė namo atrodė dar ilgesnė. Greisei einant per sodą, jos šeimos rūmų languose dar plieskė šviesos. Užbėgusi tarnų laiptais ji nuskubėjo koridoriumi ir įsmuko į savo miegamąjį. Orkestras nebegrojo, tačiau vis pasigirsdavo paskutinių atsišveikinančių svečių juoko papliūpos.

Atsidususi Greisė nusivilko apsiaustą ir pakabino ant vagio palei duris. Savaitės pabaigoje ji paliks šiuos namus, išvažiuos į Skarborą aplankyti ledi Hamfri – jiedvi iki šiol dar niekada nebuvo susitikusios. Jeigu pabėgimas šiąnakt bus sėkmingas ir viskas vyks, kaip suplanuota, iš ryto per Londoną nuvilnys šiokio tokio pasipiktinimo banga, bet ji greitai atslūgs. Greisė išvyks, ir ne porai dienų, o ilgesniam laikui – taip bus geriau.

Greisė pagalvojo apie Naujųjų Vartų kalėjime laikomą kalinį. Vikontas Forsaitas kankinasi tamsioje kameroje ir skaičiuoja valandas, jam likusias iki aušros, kai bus priverstas užlipti mediniais laiptais, vedančiais į kartuves. Ji nežinojo, kaltas vikontas ar nekaltas, nenutuokė, ar jis nusipelnė tokios bausmės.

Tačiau vikontas Forsaitas – jos tėvas, ir nors apie jų giminybę niekas nežinojo, tai nekeitė esmės. Jis jos tėvas, o tėvo Greisė negalėjo apleisti.

Įsmeigusį akis į lubas virš lovos ji vylėsi pasiėlgusi teisingai.

– Aš matau ją, kapitone! Tai „Ledi Ana“! Ana ten... žiūrėkite už dešiniojo borto, į kairę nuo fokstiebio.

Stovintis šalia pirmojo kapitono padėjėjo Anguso Makšeino, kapitonas Itanas Šarpas pasuko senus žalvarinius žiūronus ton pusėn, į kurią šis rodė. Pro lęšius pamatė tolumoje blausias laivo šviesas.

Stebėdamas galimą grobį Itanas tvirčiau suspaudė žiūronus. Ledinis vėjas taršė vešlius juodus jo plaukus ir stingdė veidą, tačiau jis to beveik neįėjo. Pagaliau grobis ranka pasiekiamas ir niekas jam nesutrukdys.

– Keisime kryptį, pone Makšeinai. Pasiruoškite perimti „Ledi Aną“.

– Klausau, kapitone.

Šilto ir šalto matęs škotas tarnavo Itanui nuo tada, kai šis ėmė vadovauti savo pirmajam laivui. Paklusdamas kapitono įsakymui senasis jūrų vilkas suskato vaikščioti po denį duodamas nurodymus, o įgula ėmėsi darbo. Burės suvirpėjo, pakrypo ir išsipūtė nuo vėjo. „Jūrų velniui“ sukantis, takelažas braškėjo ir žvangėjo, korpuso skersinės sijos girgždėjo, pagaliau laivas užėmė tinkamą padėtį ir lengvai nuslydo vandeniui.

Škuna buvo dvidešimt aštuonių pėdų ilgio, daili ir greita, o bangas ji skrodė lengvai it jūrų liūtai, sekantys įkandin. Ji buvo pastatyta iš tvirtos ažuolo medienos geriausioje Portsmuto lai-

vų statykloje vienam pirkliui, tačiau kai užsakymas buvo atliktas, šiam pritrūko lėšų susimokėti.

Tada įsikišo Itanas ir nusipirko laivą už visai pakenčiamą kainą, nors ir žinojo, kad neilgai juo naudosis. Dar viena misija – paskutinė užduotis, o tada jis imsis prievolių, kaip įpareigoja jo naujasis statusas tapus markizu Belfordu.

Jis privalo sutvarkyti šį reikalą – antraip negalės nurimti.

Itano veidas įsitempė. „Jūrų velnias“ buvo antras laivas, kuriam jis vadovavo nuo tada, kai prieš aštuonerius metus atsistatydino iš karinio laivyno ir ėmė tarnauti Britanijai kaip privatus asmuo – tapo kaperiu*.

Iš pradžių jis vadovavo „Jūrų raganai“ – taip pat gerai apginkluotam laivui su pačia puikiausia įgula, kokią tik įmanoma turėti. Dabar tų vyrų nebėra – krito mūšyje arba mirė tame šlykščiame Prancūzijos kalėjime, o „Jūrų ragana“ trūnija šaltame kape jūros dugne.

Itanas nuvijo prisiminimus. Visi jo vyrai mirė, išskyrus Angusą, kuris tuo metu buvo išvykęs į Škotiją slaugyti pasiligojusios motinos, ir Ilgšį Nedą – šiam pavyko pasprukti nuo laivą užgrobusių tų kiaulių prancūzų ir grįžti į Portsmutą.

Itano vyrai buvo paimti į nelaisvę ir nužudyti, laivo nebėra, o jis, nors liko gyvas, prarado vienuolika mėnesių iš savo dvidešimt devynerių gyvenimo metų. Tie begaliniai kalinimo mėnesiai nepraėjo be pėdsakų: jis mažumėlę šlubavo ir turėjo randų. Kai kas už tai sumokės – ir labai skaudžiai, gal jau tūkstantą kartą prisiekė Itanas.

Jis nejučia sugniaužė kumščius.

* Kaperis – XVI–XIX a. privatus asmuo arba laivas, turintis savo šalies valdžios leidimą kariauti su priešo laivais. Skirtumas tarp kaperių ir piratų buvo labai miglotas, tiek vieni, tiek kiti užsiimdavo ta pačia veikla – laivų puldinėjimu ir plėšimu, tik kaperiai tai darydavo turėdami leidimą (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

Tas, kuris turėjo sumokėti, dabar buvo ant „Ledi Anos“ de-
nio.

Greisė Čestein atsisėdo ant drožinėto medžio kėdės aukšta atkalte, jai paslaugiai atitrauktos Martino Tulio, grafo Kolin-
gvudo. Grafas, lieknas patrauklus vyras šviesiai rudais plau-
kais, neseniai persirites į ketvirtą dešimtį, buvo Greisės ben-
drakeivis. Juodu susipažino patį pirmą kelionės vakarą lai-
ve „Ledi Ana“, gabenančiame paštą ir keleivius iš Londono į
Skarborą, kuriame Greisė ketino kurį laiką pagyventi pas savo
protetę, našlaujančią baronienę Hamfri.

Ledi Hamfri, Greisės tėvo teta, kadaise pasiūlė jai pagalbą,
jeigu tokios prireiktų. Greisė neketino jos pasiūlymu pasinau-
doti, tačiau tėvui papuolus į kalėjimą gyvenimas apsigvertė
aukštyn kojomis: ji priėmė protetės ištiestą pagalbos ranką ir
pinigus, kurių pakako tėvui išlaisvinti.

Greisė meldėsi, kad iki to laiko, kai ji grįš į Londoną, audros
nurimtų ir gyvenimas vėl tekėtų sena vaga. Tikėjosi, jog nieka-
da nepaaiškės, kad ji prikišo nagus prie savo tėvo pabėgimo iš
kalėjimo prieš savaitę, ir jai dėl to neteks nukentėti.

Svetainės durys atsivėrė. Pakėlusį akis Greisė išvydo į ele-
gantišką, medžiu iškaltą patalpą įeinant kapitoną Čemberį.
Kapitonas, pagyvenęs, žilstelėjęs ir jau pradėjęs plikti vyras,
neaukštas, bet stambaus sudėjimo, palaukė, kol susės visi ke-
leiviai, ir užėmęs vietą linine staltiese užtiesto stalo gale davė
ženklą dviem uniformuotiems įgulos nariams patiekti maistą.

– Labas vakaras, – pasisveikino kapitonas Čemberis.

– Labas vakaras, kapitone, – sutartinai atsakė jam keleiviai.

Per tas kelias dienas, kurias Greisė su savo kambarine Fibe
Blum praleido laive, ji jau buvo spėjusi priprasti prie vietinės
tvarkos. Kiti keleiviai, ypač lordas Kolingvudas, jai buvo miela
draugija.

Greisė metė trumpą žvilgsnį į grafa, sėdintį šalia jos prie ilgo raudonmedžio stalo ir maloniai besišnekučiuojantį su moterimi iš dešinės, ponia Kogburn, apkūnia matrona, keliaujančia į šiaurę aplankyti brolio. Ponia Kogburn buvo našlė, jos palydovė ponia Franklin – taip pat. Prie stalo dar sėdėjo šilko pirklys iš Bato ir jaunavedžių pora, vykstanti į Škotiją paviešėti pas giminaičius.

Lordas Kolvingudas nusijuokė iš kažko, ką pasakė ponia Kogburn, tada pažiūrėjo į Greisę. Permetė akimis žalsvai melsvą jos suknelę, ant pakaušio į kuodą susuktus kaštoninius plaukus, žvilgsnis kiek užtruko prie krūtinės, truputį iškilusios virš iškirptės, ir vėl sugrįžo prie veido.

– Turiu pasakyti, kad šįvakar jūs atrodote itin žavingai, panele Čestein.

– Dėkoju, milorde.

– O perlai, kuriuos segite... vėrinys išties nepaprastas. Nepamenu, jog kada nors būčiau matęs taip nepriekaištingai parinktus ir tokios sodrios spalvos perlus.

Greisė nevalingai palietė pirštais perlus sau ant kaklo. Perlų ir deimantų vėrinys buvo vertas didžiulių pinigų, tokios dovanos derėjo atsisakyti, tačiau Torė buvo atkakli, o papuošalas nuostabus. Nuo tos akimirkos, kai ją užsisegė, Greisė nebepajėgė su juo išsiskirti.

– Šis vėrinys labai senas, – paaiškino ji grafui. – Trylikto amžiaus. Su juo susijusi labai liūdna istorija.

– Tikrai? Galbūt kada nors man ją papasakosite?

– Mielai.

Tada prabilo kapitonas: paaiškino, kokį atstumą jie jau nuplaukė, ir išvardijo, kas bus patiekta vakarienei. Pripylus į taurės vyno, buvo įnešti dubenys, su kaupu prikrauti daržovių, mėsos ir žuvies.

– Na, mieloji panele Čestein, kaip jūs praleidote dieną? – pasidomėjo lordas Kolingvudas, atsišliejęs į kėdės atlošą, kol uniformuotas padavėjas įkrovė jam į lėkštę didžiulį gabalą vištienos su citrinų padažu.

– Jeigu oras būtų buvęs ne toks atšiaurus, mielai būčiau pasivaikščiojusi po denį. – Tačiau vasario diena buvo šalta ir apniukusi, jūra smarkiai bangavo. Laimei, Greisės nekankino jūros liga kaip kambarinės ir kai kurių kitų laivo keleivių. – Daugiausia skaičiau.

– Kokią knygą?

– Savo mėgstamą Šekspyrą. O jūs ar mėgstate skaityti, mi-lorde?

– Na taip, mėgstu. – Grafo Kolingvudo dantys buvo kreivoki, tačiau šypsena, kuria jis apdovanojo Greisę, neatrodė nemaloni. – Man taip pat patinka Šekspyras, – prisipažino jis ir pasakė keletą pastabų apie „Karalių Lyrą“, savo mėgstamiausią kūrinį.

Greisė įsitraukė į pokalbį, pareiškė, kad jai labiausiai patinkanti drama „Romeo ir Džuljeta“.

– O, jūs romantikė, – įsiterpė kapitonas.

Greisė nusišypsojo.

– Tiesą sakant, aš niekada savęs nelaikiau romantike, bet gal truputį tokia esu. O kaip jūs, kapitone Čemberi? Kuris Šekspyro veikalas jums labiausiai patinka?

Tačiau kapitonas nespėjo atsakyti – svetainės durys staigiai atsidarė ir laiptų viršuje pasirodė stambus jūreivis. Nulipęs į apačią jis nuskubėjo prie kapitono.

Greisė negirdėjo, ką jis pasakė, bet kapitonas iškart pakilo ant kojų.

– Prašau atleisti, ledi ir džentelmenai, mane šaukia parei-ga. – Prie stalo kilus šurmuliui, Čemberis raminausiai nusišyp-

sojo. – Esu tikras, kad jaudintis neverta. O dabar siūlyčiau toliau mėgautis vakariene.

Stambiam žilaplaukiui kapitonui pasišalinus pokalbis atsinaujino. Niekas, regis, per daug neišsigando, tačiau buvo aki-vaizdu, jog keleiviams smalsu, kas atsitiko.

– Jeigu tai svarbu, – prabilo grafas, – kapitonas sugrįš ir mums praneš.

Vakarieniaudami visi draugiškai šnekučiavosi, o po deserto lordas Kolingvudas pakvietė Greisę ant denio pasivaikščioti.

– Žinoma, jeigu jums nebus šalta.

– Mielai pasivaikščiosiu. Bus gera pakvėpuoti grynu oru. – Prieš vakarienę oras jau buvo mažumėlę pasikeitęs, nors šaltis neatlėjo, bet jūra nebeatrodė tokia grėsminga.

Lordas Kolingvudas palydėjo Greisę per denį iki borto ir mergina giliai įkvėpė gaivaus nakties oro. Ji jautė nerimastingą jūros bangavimą, tačiau vandenys nebebuvo tokie priešiški, o virš jų kabantis mėnulio pjautuvas tiesė sidabrinį kelią link horizonto.

Užvertusi galvą Greisė gėrėjosi tamsiame danguje žibančiomis žvaigždėmis, primenančiomis krištolo skeveldras.

– Ar matote šią grupę žvaigždžių? – paklausė ji rodydama į dangų virš aukšto laivo stiebo. – Tai Orionas, medžiotojas. Tos trys žvaigždės – Oriono juosta. Šalia jo, štai ten, yra Taurus, kitaip sakant, jautis.

Grafas nustebęs kilstelėjo antakius.

– Tikrai įspūdinga, mieloji. Aš truputį domėjausi žvaigždėmis ir turiu pripažinti, jog jūs esate visiškai teisi. Ar jums patinka stebėti žvaigždes, panele Čestein?

– Na taip, patinka. Net labai. Tai mano mėgstamiausias užsiėmimas. Lagamine vežuosi nedidelį kilnojamąjį teleskopą. Gyvendama Skarbore žadu mėgėjiškai studijuoti astronomiją.

Grafas kreivai nusišypsojo.

– Tikiuosi, jums bus smagu. Aš grįšiu tuo pačiu keliu. Galbūt galėčiau jus aplankyti?

Greisė pažvelgė į jį. Lordas Kolingvudas buvo dailus, gražiai apsirengęs, turtingas ir priklausė aukštuomenei. Ji nuo pat pradžių jautė, kad šis vyras ja domisi, tačiau pati juo per daug nesusidomėjo. Nors vyrų draugiją Greisė mėgo, beveik nesutiko tokių, kuriuos būtų galėjusi pavadinti daugiau nei draugais. Kartais ji pati savęs klausdavo, gal su ja kažkas ne taip.

– Jūs, žinoma, būsite mielas svečias Hamfrių dvaro rūmuose. Man būtų labai malonu jus vėl pamatyti.

Malonu, bet ne daugiau. Greisė prisiminė karštą Romeo ir Džuljetos meilę ir pagalvojo, ar kada nors ir pati patirs tokią.

Pakilęs vėjas išpešė garbaną jai iš šukuosenos ir ėmė plakti per skruostą. Šaltis prasiskverbė po kailiu pamuštu apsiaustu ir Greisė nepajėgė numalšinti drebulio.

– Jums šalta, – tarė grafas. – Man regis, laikas grįžti į vidų. Galbūt norėsite palaikyti man draugiją ir sulošti visto partiją.

Kodėl ne? Greisė vis tiek neturėjo ką veikti.

– Būtų smagu... – pradėjo ji, bet iškart nutilo išgirdusi vyriškus balsus: kalbėjosi po denį zujantys įgulos nariai. Atrodė, kad kitoje laivo pusėje kažkas atsitiko.

Grafas pasuko galvą.

– Pažiūrėkite! Ko gero, prie mūsų artinasi kitas laivas.

– Kitas laivas? – sunerimo Greisė. Šiaip ar taip, vyko karas. Iš tamsos išniręs ir prie jų artėjantis laivas galėjo kelti grėsmę „Ledi Anai“. Lydima lordo Kolingvudo ji nuėjo į laivo priekį, iš ten buvo geriau matyti. – Juk nemanote, kad jis prancūzų?

– Vargu ar tai įmanoma. Mes plaukiame gana arti kranto. – Jis atsigrėžė ton pusėn, iš kurios juodu atėjo. – Ko gero, mums vertėtų grįžti į svetainę.

Greisė leidosi nuvedama į tą pusę, nors iš tikrųjų visai nenorėjo ten eiti. Mėnulio šviesoje ji matė šmėžuojant baltas svetimo laivo bures. Jis buvo jau visai arti ir Greisės nerimas dar labiau sustiprėjo.

– Panašu į škuną, – tarė grafas.

Laivas buvo ilgas ir žemas, jo aukšti stiebai didingai dunksojo virš jūros. Grafas pastebėjo prie laivo plevėsuojančią Britanijos vėliavą tą pačią akimirką kaip ir Greisė, mergina išgirdo jo palengvėjimo atodūšį.

– Pagaliau juk nėra ko bijoti. Laivas mūsiškis.

– Taip, regis, jūs teisus...

Tačiau pagalvojusi apie savo kelionės priežastį Greisė neįstengė atsipalaiduoti.

– Atsiprašau, kad pertraukiau jūsų kelionę, kapitone, – sustojęs prie laivo borto pareiškė Itanas Šarpas Kolinui Čemberiui, „Ledi Anos“ kapitonui. – Tačiau padariau tai dėl labai svarbios priežasties: reikalas susijęs su viena iš jūsų keleivių.

– Negali būti. Apie kokį reikalą kalbate?

– Viena jūsų keleivė yra ieškoma dėl nusižengimo, susijusio su valstybės saugumu. Ji nedelsiant privalo būti pargabenta į Londoną.

– Ji?

– Deja, tai moteris.

Kapitonas Čemberis susiraukė.

– Sakote, jos ieško valstybės saugumo tarnybos žmonės?

– Apgailėstauju, bet taip ir yra.

Tai buvo netiesa. Valstybės saugumo pareigūnai nieko nebuvo girdėję apie Greisę Čestein. Tik Itanas ir dar keli žmonės žinojo, kad tai ji surengė Harmono Džefrio, vikonto Forsaito, išdavusio Itaną prancūzams ir pražudžiusio laivą su visa jo įgula, pabėgimą iš kalėjimo.

Tačiau Itano šaltiniai buvo visiškai patikimi. Ta moteris, Greisė Čestein, pasamdė kažką iš nusikaltėlių pasaulio, kad papirktų du Naujųjų Vartų kalėjimo sargybinius ir šie leistų Džefriui pasprukti. Pasak Itano informatorių, Greisė Čestein buvo vikonto meilužė. Ji kalta, kad tam niekšui pavyko išvengti kartuvių.

Ne, valstybės saugumo pareigūnai nenorėjo jos apklausti.

To norėjo Itanas.

Jis buvo pasiryžęs surasti Džefrį – anksčiau ar vėliau jam tai pavyks. Itanas buvo įsitikinęs, kad dabar tas tipas ramiai sau gyvena Prancūzijoje ir nerūpestingai mėgaujasi prabanga, tačiau reikėjo tiksliai sužinoti, kurioje vietoje. Be to, kol jis sugalvos, kaip vėl sučiupti tą niekšą, kas nors turėjo sumokėti už vikonto niekšiškus darbus.

Sumokės Greisė Čestein.

– Noriu pamatyti jūsų dokumentus, kapitone Šarpai, – tarė Čemberis.

– Žinoma, – Itanas buvo pasirengęs kuo labiau bendradarbiauti. Nenorėjo prisidaryti bėdų... jam tereikėjo moters, kuri padėjo išdavikui.

Jis parodė Čemberiui teismo leidimą užsiimti kaperio veikla. Kapitonui to, regis, pakako.

– Kokia tos keleivės pavardė? – pasidomėjo jis, jiedviem einant per denį link svetainės.

– Greisė Čestein.

Kapitonas sustojo it perkūno trenktas.

– Veikiausiai čia kažkokia klaida. Panelė Čestein yra jauna kilminga mergina. Ji tikrai negalėjo prisidėti prie nusikalstamo...

– Manote, negalėjo padėti išdavikui pabėgti iš kalėjimo? Išlaisvinti žmogaus, kuris kaltas dėl daugybės vyrų mirčių? Į

šiuos klausimus ji ir turi atsakyti. O dabar, kapitone, jeigu malonėsite nuvesti mane pas panelę Čestein, mes imsime savo darbo, tada jūs galėsite plaukti toliau.

Kapitonas neskubėjo vykdyti nurodymo.

Už kelių žingsnių nuo jų Angusas Makšeinas uždėjo didžiu-
lę ranką ant pistoleto, užkišto už plataus odinio diržo, ranke-
nos. Itanas nežymiu galvos linktelėjimu nurodė Angusui duoti
ženklą igulai, kad būtų pasirengusi. Greisė Čestein paliks „Ledi
Aną“ – nesvarbu, kaip tai nutiks.

– Malonėkite eiti čia, kapitone Šarpai. Pažiūrėsime, ką pasa-
kys pati ledi.

Itanas nulipo laiptais paskui Čemberį į didžiąją laivo svetai-
nę. Keleiviai buvo patogiai įsitaisę prabangiai įrengtoje patal-
poje: trys iš jų sėdėjo ant gobelenu aptrauktos sofos, du žaidė
šachmatais iš dramblio kaulo. Kiti skaitė arba lošė kortomis.
Kapitonui priėjus prie lošėjų, vyriškis pakilo.

– Kas atsitiko, kapitone?

– Su jumis tai neturi nieko bendra, milorde. Čia „Jūrų vel-
nio“ kapitonas Itanas Šarpas. Jis primygtinai reikalauja leisti
jam pasikalbėti su panele Čestein.

Pirmą kartą Itanas nukreipė žvilgsnį į moterį, sėdinčią prie
lošimo stalo su išskleistomis kortomis grakščioje rankoje. Jis ti-
kėjosi, kad moteris bus patraukli. Šiaip ar taip, juk buvo turtin-
go vyro išlaikytinė.

Tačiau Greisė Čestein atrodė daugiau nei patraukli. Ji buvo
stulbinamo grožio – žaliomis it brangakmeniai akimis ir sal-
džios grietinėlės spalvos oda. Plaukai kaštoniniai, tamsaus va-
rio spalvos garbanose buvo matyti auksiniai dryžiai, santūraus
stiliaus šilkinė suknelė negalėjo paslėpti putlios krūtinės, gun-
domai iškilusios virš gana kuklios iškirptės.

Ji buvo jaunesnė, nei Itanas įsivaizdavo, bent jau taip atrodė,

tačiau tikrai ne mergaitė tiesiai iš mokyklos suolo. Vis dėlto ji nė kiek nepriminė ir gyvenimu persisotinusių kurtizanės.

Ne, Gresė Čestein buvo labai graži ir moteriška. Ji išblyško ir atsistojo nuo kėdės, aukšta ir grakšti, kitomis aplinkybėmis būtų atrodžiusi jam neapsakomai žavinga.

Tačiau dabar Itanas jautė jai tik pasibjaurėjimą.

– Gal galėtume išeiti į lauką, panele Čestein? – prisivertė jis maloniai paklausti, tik nusilenkė su lengva pašaipa.

– Gal galėčiau sužinoti kodėl, kapitone Šarpai? – pasiteiravo ji.

Itanas pažvelgė į aukštą džentelmeną, stovintį priešais ją ir pasirengusį apginti.

– Tikriausiai supratote, kad mums verčiau kalbėtis prie keturių akių.

Jos veidas dar labiau išblyško, tik skruostai mažumėlę nu-raudo.

– Žinoma.

– Gal ir man eiti su jumis, mieloji? – pasisiūlė jos bendrake-leivis.

Mergina išspaudė šypseną.

– Tai nebūtina. Esu tikra, kad mūsų pokalbis neužtruks. Greitai grįšiu ir baigsime lošti partiją.

Nė velnio.

Ji nuėjo prie laiptelių, kapitonas Čemberis ir Itanas nusekė iš paskos. Jiems užlipus ant denio, kapitonas Čemberis trumpai paaiškino Greisei, ko Itanas nori.

– Atsiprašau, panele Čestein, tačiau kapitonas Šarpas tvirtina, kad jūs turite duoti parodymus nacionalinės svarbos byloje.

Greisė Čestein suraukė dailius antakius, atrodė sutrikusi.

– Apgailestauju, tačiau aš nesuprantu.

Itanas iš visų jėgų stengėsi tvardytis. Ji žino, kodėl jis čia pasirodė, bet ir toliau ketina gudrauti. Ką gi, jis elgsis taip pat.

– Esu įsitikinęs, kad jūs apie tai neturite nė menkiausio supratimo. Vis dėlto kai ką reikia išsiaiškinti. Man labai gaila, bet turėsite eiti su manimi.

Merginos veide nebeliko nė lašo kraujo. Atrodė, ji tuoj apalps, ir Itanas tyliai nusikeikė. Apalpusi moteris tik dar labiau apsunkintų šį gyvybiškai svarbų reikalą.

Greisė Čestein neapalpo.

Ne tik neapalpo, o vos matomai ištiesino pečius. Nusprendė įžūliai išsisukinėti, vaidinti nekaltą auką. Jos drąsa Itaną savotiškai žavėjo.

– Aš esu šio laivo keleivė. Nemanau, kad jūs tikėtės, jog taip paprastai iš jo išlipsiu. Tai visiškai neįmanoma. Vykstu į Skarborą aplankyti savo protetės ledi Hamfri. Jeigu pas ją nepasirodysiu, baronienė labai susijaudins.

– Kapitonas Čemberis jai paaiškins. Kai užbaigus bylą bus įvykdytas teisingumas, jūs galėsite tęsti kelionę. – Jis paragino ją eiti į priekį, prie virvinių kopėčių, nuleistų nuo laivo šono iki medinės valtelės, laukiančios, kad galėtų nugabenti juos į „Jūrų velnią“ ... Itanas troško kuo greičiau ją ten nusigabenti, kol dar niekas nesutrukdė.

Kapitonas Čemberis žengė į priekį užstodamas kelią.

– Atsiprašau, kapitone Šarpai, tačiau esu priverstas sutikti su panele Čestein. Žinoma, jūs turite įgaliojimus šitaip elgtis, bet negaliu leisti jums išsigabenti šią jauną moterį iš mano laivo. Kol panelė Čestein yra „Ledi Anoje“, aš už ją atsakingas.

Jiems už nugarų pasigirdo triukšmas, kojų šlepsėjimas per denį. Šeši ginkluoti „Jūrų velnio“ įgulos nariai išlindo iš slėptuvių ir nukreipė ginklus senajam kapitonui į krūtinę.

– Bijau, kad jūs neturite kito pasirinkimo, kapitone Čemberi.

Itanas ištiesė ranką, apkabino Greisę Čestein per liemenį ir prisitraukė prie savęs. Pistoletai liko nukreipti į kapitoną.

– Kaip minėjau, jūs turite atsakyti į keletą klausimų, – kreipėsi Itanas į Greisę Čestein. – Reikia išsiaiškinti tiesą, o mano laive ji išaiškės daug greičiau.

Jis nusitempė ją iki virvinių kopėčių. Jautė, kad mergina dreba, jautė jos pašiurpusią odą, tačiau Greisė Čestein nemėgino išsilaisvinti. Galbūt suprato, kad pradėjusi muistytis sukeltų pavojų „Ledi Anos“ kapitono gyvybei.

Ko gero, ji buvo teisi. Itanas buvo pasiryžęs pagrobti šią jauną moterį bet kokia kaina.

– O kaip... mano daiktai?

– Nėra laiko. Turėsite apsieiti be jų.

Jis nutempė ją kelis paskutinius žingsnius iki kopėčių. Greisė iš netikėtumo aiktėlėjo, kai Itanas ją apsuoko, pasilenkė ir užsivertė ant peties.

– Ką jūs čia dabar darote? Paleiskite mane!

– Nurimkite. Aš tik nunešiu jus kopėčiomis į apačią. Su suknele jums niekaip nepavyktų nusikabaroti.

Greisė daugiau neištarė nė žodžio, nors Itanas jautė, kad mielai būtų jį išplūdusi. Ji baiminosi dėl kapitono ir Itaną tai nustebino, jis nemanė, kad tokiai nedorovingai būtybei, be jos pačios, gali dar kas nors rūpėti.

Jie greitai pasiekė kopėčių apačią. Itanas nudrėbė ją ant valties dugno, užmetė ant pečių vilnonį apklotą ir įsitaisė laivagalyje. Kiti įgulos vyrai nusiropštė kopėčiomis, užėmė savo vietas ir čiupo irklus.

– Paskubėkite, vyručiai. Mums nereikia naujų bėdų. Kuo greičiau ši dama atsidurs mūsų laive, tuo geriau bus mums visiems.

Pažvelgęs į Greisę Čestein Itanas pamatė, kad jos kūnas po apklotu vis dar dreba iš baimės ir sukrėtimo, o į jo laivą nukreiptas žvilgsnis buvo kupinas nuolankumo. Mergina, be abe-

jo, suprato, kodėl yra pagrobta. Jeigu jis bent truputį abejotų (bet Itanas neabejojo), Greisės Čestein tylėjimas tik patvirtintų jos kaltę.

Jie sėkmingai priplaukė „Jūrų velnią“. „Ledi Ana“ buvo senas tristiebis laivas su kvadratinėmis burėmis – gremėzdiška gelda ant vandens. „Jūrų velniui“ pajudėjus, kapitonas Čemberis neįstengs jo pasivyti.

Kai jie priplaukė prie laivo šono, vienas iš jūrininkų pasirūpino pritvirtinti valtį ir jie ėmė kopti virvinėmis kopėčiomis ant denio.

– Aš ir pati užlipsiu, – pareiškė Greisė, pažvelgusi į aukštyn vedančias kopėčias.

Itanas akimirką dvejojo, gal leisti jai pamėginti.

– Užlipsite taip, kaip nulipote.

Ji išsižiojo nusiteikusi ginčytis, tačiau jis nesuteikė tokios progos: pasilenkė ir užsivertęs ją ant peties ėmė kabarotis į viršų.

Tą akimirką, kai merginos pėdos palietė smiltainiu nušveistą denį, ji atsisuko į Itaną.

– Ką gi, jums pareikalavus, aš jau čia. Prišnekėjote kažkokių nesąmonių apie nacionalinį saugumą. Spėju, ketinate gabenti mane atgal į Londoną.

Itano lūpose pasirodė niūrus šypsnyš.

– Kada nors taip ir padarysiu. O dabar plauksime palei krantą pietų kryptimi, paskui pasuksime į Prancūziją.

Greisė apstulbusi išplėtė ryškiai žalias akis.

– K-ką?!

– Pirmiausia turiu sutvarkyti vieną reikalą, tada ateis jūsų eilė.

Ji sunkiai nurijo seiles, buvo matyti, kad stengiasi susiimti.

– Reikalauju pasakyti, kodėl atsitempėte mane čia. Ko jūs iš manes norite?

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

perlu
PASLAPTIS
..... II .....

Jos tyrai širdžiai lemta patirti ne vieną skaudų išbandymą.

Greisė Čestein yra tik įkaitė, galinti padėti laivo kapitonui Itanui Šarpui atkeršyti Harmonui Džefriui. Dėl šio išdaviko kaltės žuvo Itano įgula, o jis pats metus praleido šlykščiame kalėjime. Manydamas, kad Greisė – Džefrio meilužė, jis nusprendžia ją suvilioti ir taip pažeminti priešą.

Kapitono Šarpo įkalinta škunoje Greisė sunerimsta, jog pradeda pildytis pranašystė, susijusi su draugės jai dovanotu neįkainojamu perlų ir deimantų vėrinium. Ji kategoriškai atmeta nepadorų kapitono pasiūlymą, bet įtaria, kad bauginantis vyro pyktis ir nebylūs kaltinimai kažką slepia.

Itanas Šarpas greitai įsitikina, jog ši žavinga užsispyrėlė nėra puolusi moteris ir jo keršto troškimas ima slopti. Ar paklausys Itanas širdies ir priims tai, ką jam siūlo likimas?

